



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: R. U.,
nar.,
státní příslušnost: Republika Uzbekistán,

zastoupeného advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
sídlem Vinohradská 22, Praha 2,

proti
žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2023, č. j. CPR-24229-4/ČJ-2023-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-185946-15/ČJ-2023-000022-SV ze dne 29. 5. 2023, které bylo potvrzeno a kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ve znění do 30. 6. 2023 uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

umožnit vstup na území členských států EU v délce 12 měsíců. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území členských států EU. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítl nedostatečné zjištění skutečného stavu věci dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Poukázal na to, že povinností správního orgánu bylo zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgán podle žalobce důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale opomněl zjišťovat i skutečnosti v jeho prospěch. Dále došlo dle žalobce k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Napadené rozhodnutí je dle žalobce zatíženo stejnými vadami jako rozhodnutí prvostupňové. Žalobce namítl nepřiměřenost uloženého opatření, a to jeho formy i délky. Délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu, odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především proporcionality a právní jistoty. S ohledem na délku nelegálního pobytu a okolnosti, na jejichž podkladě se žalobce do současné situace dostal, je uložení správního vyhoštění, resp. jeho délka dle žalobce nepřiměřeným zásahem. Je nutno vážit následky, které má uložené správní vyhoštění pro život cizince. Správní orgán dle žalobce dále nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí, pokud jde o zásah do soukromého života. Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí sice uvedl hlediska nastíněná ust. § 174a zákona, avšak prakticky nijak se nevypořádal s možnými důsledky rozhodnutí pro budoucí život žalobce. Rozhodnutí je formalistické a dané hodnocení nijak nepokrývá konkrétní situaci a v podstatě jenom paušálně prochází jednotlivé regulativy. Správní orgán dostatečně nezohlednil specifika případu. Zcela vypuštěna byla otázka uprchlictví žalobce, tj. jakým způsobem se do nelegálního pobytu dostal, jaká v takovém regionu panuje bezpečnostní situace apod., kdy situace v regionu je vlivem zločinného jednání Ruska značně turbulentní a dynamická. Správní orgán prvního stupně vyjmenoval okolnosti, které je při řízení správním vyhoštěním vážit, aniž by blíže zdůvodnil jejich vztah k uloženému rozhodnutí o správním vyhoštění. I soudní praxí je potvrzeno, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět na skutečnosti, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí a má se tedy kam vrátit, tato skutečnost nemůže být jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Přitom právě tento argument používá správní orgán ke zdůvodnění přiměřenosti daného rozhodnutí, tedy že na území domovské vlasti má žalobce zřejmě zázemí. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné s ohledem na nedostatek důvodů, o které se opírá. Správní orgán měl informace k posouzení přiměřenosti rozhodnutí, kdy mu byl znám základní výčet skutečností minimálně k soukromému životu žalobce, které měl zohlednit, což neučinil. Jednalo se o excesivní protiprávní jednání jinak bezúhonného žalobce, prchajícího ze země svého pobytu v důsledku války. Dle žalobce zde je prostor minimálně pro úvahu o délce vyhoštění, správní vyhoštění bylo uloženo v délce, která nebyla přezkoumatelně zdůvodněna. Žalobce dále namítl, že v napadeném i prvostupňovém rozhodnutí je nekonzistentně vyznačována délka neoprávněného pobytu, kdy jednou je to od dubna do května 2022, jednou od dubna 2022 do května 2023, byť na nejasnost s vyznačením délky neoprávněného pobytu žalobce ve svém odvolání upozorňoval. S ohledem na to, že jde o samotný popis skutku, jde o zásadní vadu v esenciální části, tj. popisu skutku, rozhodnutí je nezákonné, vzbuzující pochybnosti.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K námitce nesprávně uvedeného data neoprávněného pobytu uvedl, že na straně dvě napadeného rozhodnutí je skutečně chybně uvedeno datum 28. 5. 2022, avšak na jiných místech rozhodnutí již je dle žalovaného uváděno správné datum. I z nashromážděného materiálu plyne, že neoprávněný pobyt žalobce trval minimálně od dubna 2022 do 28. 5. 2023. Žalovaný se domnívá, že doba neoprávněného pobytu byla vymezena a odůvodněna zcela adekvátně, kdy i sám žalobce potvrdil, že v ČR přibližně 14 měsíců neoprávněně pobýval a prováděl výdělečnou činnost.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 28. 5. 2023 byla téhož dne prováděna pobytová kontrola, v rámci které byl kontrolován žalobce, který nepředložil cestovní doklad s tím, že jej nemá u sebe. Hlídce uvedl, že si doklad zapomněl doma a nezná přesnou adresu. Následně byla hlídka vyslána pro daný doklad, na základě kterého byl následně žalobce ztotožněn, přičemž kontrolou dokladu bylo zjištěno, že žalobce vstoupil na území schengenského prostoru dne 1. 3. 2022 přes polský hraniční přechod a v cestovním dokladu se nenacházelo žádné platné povolení k pobytu.
6. Při výslechu žalobce sdělil, že je zdravý. Z Uzbekistánu vycestoval kvůli práci v srpnu 2019 přes Kazachstán na Ukrajinu, kde pracoval. Z důvodu vypuknutí války nemohl docházet do práce, proto se rozhodl dne 1. 3. 2022 z Ukrajiny odejít, odjel do Polska. K tomuto datu se vztahuje razítko z jeho cestovního dokladu. Poté byl asi měsíc v Polsku a na začátku dubna 2022 odjel do ČR, kde od té doby nepřetržitě pobývá. Bydlí u známého krajanů bez nájemní smlouvy za 150 Kč na den. Pracoval brigádně jako pomocný dělník, smlouvu neměl. Peníze si vydělával, ale našetřeno nemá. Při vycestování z Ukrajiny neměl v úmyslu odjet z Evropy, neboť má doma vysoký dluh a potřebuje si vydělat dost peněz, je zde pouze z finančních důvodů. Po vycestování z Ukrajiny nikde na policii nebyl, nikde se nehlásil ani ne žádal o povolení k pobytu, nezjišťoval si žádné informace ohledně pobytové žádosti. Pobýval zde bez víza na pas. Přijel za účelem práce, měl zde brigády. Žádný majetek v ČR nevlastní. Zdravotní pojištění nemá. K možnému uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců sdělil, že bydlí s krajanem v bytě v Praze, pobyt nemá hlášený, peníze na vycestování domů nemá. Nikdy ne žádal o udělení mezinárodní ochrany. Peníze na vycestování nemá, ale pokusí se je sehnat. Je ženatý, má 4 děti. V Uzbekistánu žil se ženou a bratrem, celou rodinu má v Uzbekistánu. V ČR nemá rodinné ani jiné vazby. Pokud by odjel, může se vrátit do Uzbekistánu, kde však má dluhy. Vlastní tam dům. V Uzbekistánu je bezpečno, kromě dluhu by jiné problémy neměl. Z důvodu dluhu však vycestovat nechce.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
9. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023 *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do*

informačního systému smluvních států až na 5 let, pobýval-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

10. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
11. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
12. Dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.
13. K námitce žalobce ohledně nesprávně vymezeného neoprávněného pobytu v rozhodnutí soud uvádí, že tuto důvodnou neshledal.
14. Správní orgán I. st. k délce neoprávněného pobytu žalobce uvedl, že žalobce do schengenského prostoru vstoupil dne 1. 3. 2022, následně v dubnu 2022 přicestoval do ČR, kde od té doby pobývá nepřetržitě. Vzhledem k tomu byly u žalobce naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění. Správní orgán I. st. dále konstatoval, že žalobce se ke dni 28. 5. 2023, kdy proběhla pobytová kontrola, nikam nedostavil ohledně svého pobytu, proto vyjádřil správní orgán I. st. též domněnku, že pokud by žalobce kontrolován nebyl, pobýval by na území ČR patrně i nadále bez oprávnění. Žalovaný závěry správního orgán I. st. potvrdil s tím, že žalobcův neoprávněný pobyt na území ČR vyznačil shodně tak, že zde žalobce neoprávněně pobýval minimálně od dubna 2022 do 28. 5. 2023.
15. Neoprávněný pobyt žalobce byl tedy správními orgány shodně vymezen v trvání od dubna 2022 do 28. 5. 2023, bylo konstatováno naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění a naplnění skutkové podstaty podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Soud pochybení správních orgánů, pokud jde o uložení správního vyhoštění žalobci, nenalezl. Byly zohledněny všechny okolnosti případu a na jejich základě bylo jednoznačně shledáno naplnění skutkové podstaty žalobcem. Byly naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval prokazatelně na území ČR ve vymezené době, aniž by k tomu byl oprávněn. Ve vztahu k této žalobní námitce žalobce soud též uvádí, že ve stejné délce, jako byl neoprávněný pobyt žalobce označen správními orgány, svůj zdejší pobyt takto vyznačil především i sám žalobce v rámci vyjádření při výslechu, když popisoval svou pobytovou historii, kdy konkrétně výslovně uvedl, že na začátku dubna 2022 odjel do ČR, kde od té doby nepřetržitě pobývá. Zároveň potvrdil, že není držitelem žádného pobytového oprávnění, které se ani nepokusil získat.
16. Co se týče namítaného chybného uvedení data v jednotlivých rozhodnutích, kdy žalovaný upřesnil, že na straně dvě napadeného rozhodnutí bylo skutečně chybně uvedeno datum 28. 5. 2022 namísto 28. 5. 2023, soud uvádí, že je nepochybně třeba, aby rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

správních orgánů obdobné chyby v konkrétních údajích neobsahovala. Ohledně namítaného údaje se však jednalo o zjevně písařskou chybu, kdy s délkou neoprávněného pobytu bylo pracováno i na jiných místech v odůvodnění jak napadaného, tak i prvostupňového rozhodnutí, která obsahují správná data, ze kterých je možné jednoznačně délku neoprávněného pobytu potvrdit ve správné délce. Zmíněná nesprávnost tak nic nemění na zákonnosti ani přezkoumatelnosti rozhodnutí.

17. Ke stanovení délky neoprávněného pobytu soud dále uvádí, že správní orgán I. ve svém odůvodnění ohledně této délky mj. uvedl, že žalobce vstoupil na území schengenského prostoru již dne 1. 3. 2022, a to z Ukrajiny, odkud vycestoval z důvodu propuknutí válečného konfliktu. V této souvislosti správní orgán I. st. podotkl, že s ohledem na tuto výjimečnou situaci byl mimořádně umožněn vstup do schengenského prostoru i osobám bez pobytového titulu. Správní orgán I. st. dále uvedl, že určil, období, ve kterém se měl žalobce dopustit protiprávního jednání a dále konstatoval, že cizincům, kteří přicestovali do ČR z důvodu zmíněného konfliktu na Ukrajině, byl vydán výjezdní příkaz na dobu 60 dnů, a to s ohledem na jejich životní situaci a příčinu neoprávněného vstupu do ČR. K případu žalobce správní orgán I. uvedl, že žalobce se na policii nedostavil a nadále v ČR pobýval bez oprávnění.
18. Správní orgán I. st. tak poukázal na postup, který byl uplatňován u cizinců bez pobytového titulu, kteří vstoupili na území (schengenského prostoru) ČR po vypuknutí válečného konfliktu v souvislosti s tímto konfliktem. Také u žalobce bylo tedy na místě, aby svou situaci řešil ihned po příchodu do ČR, kdy se měl dostavit ke správnímu orgánu za účelem řešení pobytu, což však, jak správní orgán I. st. též uvedl, žalobce neučinil a na území bez dalšího pobýval dále až do doby pobytové kontroly. K tomu soud uvádí, že pakliže by žalobce postupoval výše zmíněným způsobem, mohl si poté (po vycestování ve lhůtě příkazu a návratu do vlasti) například ve vlasti vyřídit příslušné pobytové oprávnění a do ČR se opět navrátit, čímž si mohl legálně zajistit v ČR další pobyt. Žalobce však v ČR pro legalizaci svého pobytu neučinil žádné kroky a dle svého výslovného vyjádření na policii nikdy nebyl. Přitom si musel nepochybně být vědom toho, že v průběhu času velmi pravděpodobně dojde k odhalení jeho neoprávněného pobytu či výkonu výdělečné činnosti bez povolení, taktéž neměl ani sjednáno zdravotní pojištění. Soud se ztotožňuje se závěrem správního orgánu I. st., že pakliže by žalobce nebyl pobytově kontrolován, pobýval by na území ČR velmi pravděpodobně i nadále, aniž by cokoli řešil. Žalovaný k tomuto postupu žalobce doplnil, že se žalobce zjevně spoléhal, že mu vše projde, s čímž se soud rovněž ztotožňuje.
19. Správním orgán I. st. ve svém odůvodnění na straně 4 mj. uvedl, že: „*Správní orgán určil období, ve kterém se měl cizinec dopustit protiprávního jednání.*“ a následně pokračoval informací o vydávání výjezdních příkazů a popsal, že u cizinců bez pobytového titulu v době po zahájení válečného konfliktu na Ukrajině byl vystavován výjezdní příkaz s 60denní lhůtou pro vycestování. Soud by očekával, že ve spojitosti s odkazem na určení období správní orgán I. st. následně uvede právě zmíněné určení, tj. konkrétní délku neoprávněného pobytu žalobce, nicméně tento údaj v této části odůvodnění uveden není. Správní orgán I. st. však délku neoprávněného pobytu žalobce, ze které vycházel, vymezil mj. jinde na straně 4, a poté též na straně 5 rozhodnutí, přičemž neoprávněný pobyt byl vymezen na základě skutečnosti, že žalobce do ČR vstoupil v dubnu 2022 a neoprávněně zde pobýval od té doby do 28. 5. 2023. Shodně byl neoprávněný pobyt žalobce na území vymezen i žalovaným, který neoprávněný pobyt žalobce výslovně jednoznačně stanovil

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

v trvání minimálně od dubna 2022 do 28. 5. 2023, tedy v délce přibližně 14 měsíců, přičemž toto vymezení lze považovat za podstatné a rozhodné a shodně jej označil i sám žalobce.

20. Soud se dále neztotožňuje s žalobcem, pokud jde o jeho námitku, že byly zohledněny toliko skutečnosti v jeho neprospěch.
21. Co se týče délky uloženého správního vyhoštění, je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“*
22. Správní orgán I. st. uvedl, že délka správního vyhoštění 12 měsíců byla stanovena s ohledem na důvody vstupu žalobce do schengenského prostoru a závažnost jeho jednání. Bylo zohledněno, že se žalobce po příjezdu do ČR nedostavil ke správnímu orgánu za účelem obstarání si pobytového oprávnění a v ČR pobýval bez něj. Nacházel se tedy jak na území schengenského prostoru, tak poté přímo v ČR bez platného oprávnění k pobytu. Jak výslovně sám uvedl, o žádnou formu pobytu zde nepožádal.
23. Žalovaný uloženou délku správního vyhoštění potvrdil a doplnil, že v případě žalobce byly zohledněny adekvátní polehčující a přitěžující okolnosti. Jako polehčující okolnost bylo zohledněno, že žalobce se správním orgánem spolupracoval, dále bylo přihlédnuto k jeho dosavadní bezúhonnosti, k tomu, že se k protiprávnímu jednání doznal a že se jedná o jeho první porušení právních předpisů ČR. Jako přitěžující skutečnost bylo zohledněno, že se jednalo o dlouhodobý neoprávněný pobyt, dále k tomu, že žalobce nerespektoval právní normy ČR, kdy zde pobýval neoprávněně s cílem vydělat peníze, které vydělává na brigádách s vědomím neoprávněného pobytu. Dále bylo přihlédnuto k tomu, že žalobce svou situaci nijak neřešil ani se o to nepokusil a spoléhal, že mu vše projde – dlouhodobý pobyt bez oprávnění, výkon výdělečné činnosti bez povolení k zaměstnání, nenahlášení pobytu policii, neuhrazené zdravotní pojištění atd. Bylo taktéž zohledněno, že pokud by nebyl neoprávněný pobyt zjištěn pobytovou kontrolou, žalobce by zde pobýval i nadále.
24. Žalovaným byl tedy uveden obsáhlý výčet jednotlivých polehčujících a přitěžujících okolností, které byly v případě žalobce relevantní pro stanovení délky správního vyhoštění. Ta byla stanovena na 12 měsíců, přičemž soud uvádí, že v nyní řešené věci bylo možné uložit žalobci správní vyhoštění až na 5 let, kdy mu bylo uloženo v délce jednoho roku, tedy na spodní hranici možného rozmezí, což soud neshledává vzhledem ke zjištěným skutečnostem a délce neoprávněného pobytu (přibližně 14 měsíců) jakkoli neúměrné. Soud nepovažuje takto uloženou délku správního vyhoštění za neadekvátní či nepřiměřenou, byly zohledněny všechny zjištěné skutečnosti.
25. Co se týče posouzení přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců, uvedl správní orgán I. st., že neshledal nepřiměřený dopad rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že se oba správní orgány řádně zabývaly tím, zda vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebude pro žalobce představovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života. Správní orgány obou stupňů vzaly v úvahu všechny skutečnosti zjištěné jak z výpovědi žalobce, tak ze shromážděných podkladů. Při posuzování přiměřenosti přijatého opatření vyšly z kritérií stanovených v § 174a zákona o pobytu cizinců. Konkrétně správní orgán I. stupně shledal uložené vyhoštění jako přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života. Konstatoval, že žalobce je ženatý, jeho rodina žije v rodinném domě v Uzbekistánu, jeho zdravotní stav je dobrý, je schopen cestovat. Dále poukázal na to, že žalobce sdělil, že bydlí v Praze se svým krajanem, avšak adresu nehlásil. Žádný majetek v ČR nemá. Dále správní orgán I. st. konstatoval, že žalobce na území ČR přicestoval sice z důvodu humanitárního, jak sdělil, nicméně, jak rovněž dále doplnil, nevycestoval z něj z důvodu finančního, a to konkrétně proto, že v Uzbekistánu má mít dluhy. Z tohoto důvodu nechce vycestovat ani nadále. Po příjezdu do ČR nepožádal o žádnou formu pobytu a doznal se k výkonu pracovní činnosti v rámci brigád. Správní orgán I. st. dále uvedl, že žalobce je ve věku, kdy lze očekávat převzetí odpovědnosti za jeho jednání, kdy dle správního orgánu nemůže být jeho špatná ekonomická situace či obecně taková situace v jeho zemi původu překážkou pro správní vyhoštění. Dle správního orgánu bylo zjištěno, že v Uzbekistánu má žalobce zázemí, žije tam celá jeho rodina. V ČR naproti tomu žádné vazby nemá, nemá zde ani sjednáno zdravotní pojištění.

26. Žalovaný uvedené závěry potvrdil. Dle žalovaného je rozhodnutí přiměřené, i pokud jde o zhodnocení skutečností ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ohledně důvodů znemožňujících vycestování žalovaný doplnil, že žalobce při výsledku jasně sdělil, že v Uzbekistánu má vazby, má tam svou rodinu, manželku, děti, bratra. Dále tam má dům. Nic mu ve vycestování do Uzbekistánu nebrání, žádné nebezpečí mu tam nehrozí.
27. Soud neshledal zásadní pochybení správních orgánů ani v tomto ohledu. Žalobce při výsledku uvedl, že veškeré jeho vazby se nachází v zemi původu, kde žije jeho rodina a kde má též majetek, mj. tam vlastní dům. Správními orgány proto byla adekvátně zohledněna skutečnost, že žalobce nemá v ČR žádné vazby, veškeré vazby žalobce k ČR či EU byly zjištěny, avšak žádné relevantní nebyly nalezeny, žalobce má své zázemí v Uzbekistánu, kam se může i dle svého sdělení opět vrátit. Z výše uvedeného je zároveň jednoznačně zřejmé, že konstatování o tom, že má žalobce ve vlasti zázemí, nebyla jediným důvodem pro závěr o přiměřenosti uloženého správního vyhoštění, kdy bylo přihlédnuto k celé řadě souvisejících skutečností včetně okolností žalobcovy pobytové situace a důvodů setrvání v ČR, respektive schengenském prostoru.
28. Pokud žalobce namítá, že nebylo dostatečně přihlédnuto k individuálním okolnostem jeho situace, soud uvádí, že zmíněné individuální okolnosti byly adekvátně vzaty v potaz. Správními orgány byly zohledněny okolnosti vstupu žalobce do schengenského prostoru, kam žalobce vstoupil z důvodu vypuknutí válečného konfliktu poté, co předtím pracoval na Ukrajině. Bylo zohledněno, že na území ČR 14 měsíců dlouhodobě neoprávněně pobýval, aniž by svou situaci jakkoli řešil. Situaci žalobce neshledaly správní orgány nikterak výjimečnou ani ve vztahu k možným dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
29. Soud neposoudil jako důvodnou ani související námitku, že správním orgánem nebyly vážené důsledky napadeného rozhodnutí ve smyslu jeho dopadů pro žalobce do budoucna. K tomu soud uvádí, že bude-li žalobce mít v úmyslu se v budoucnu znovu do ČR navrátit,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

může tak učinit po uplynutí uloženého zákazu vstupu na území členských států EU, přičemž za předpokladu splnění příslušných podmínek zde poté může opět vykonávat výdělečnou činnost. V dané věci je však nesporné, že žalobce naplnil skutkovou podstatu pro uložení správního vyhoštění, přičemž svého protiprávního jednání si byl, jak výslovně potvrdil, plně vědom, přičemž zároveň se ani nesnažil jej nějak řešit a nadále bez dalšího svůj pobyt v ČR prodlužoval. Z ničeho neplyne, že by se žalobce jakkoli pokusil svůj pobyt zlegalizovat. Soud též dodává, žalobce při výsledku poukázal na to, že na území EU pobývá a neplánuje vycestovat z toho důvodu, že si zde potřebuje vydělat údajně značné finanční prostředky, ze kterých by mohl hradit své závazky ve vlasti, které tam má. Zároveň uvedl, že v ČR vykonával práci v rámci brigád, ze kterých sice nějaké finanční prostředky vydělal, avšak naspořeno nemá ničeho. Soud tedy poznamenává, že ač žalobce označil svůj pobyt v ČR (EU) za nezbytný s ohledem na zajištění finančních prostředků, v této snaze zjevně nebyl natolik úspěšný, jestliže ani po více než ročním pobytu, kdy měl pracovat na brigádách, finanční prostředky nenaspořil. I pokud by žalobce vydělané prostředky zasílal do vlasti za účelem úhrady tvrzeného dluhu, pak dané nic nemění na tom, že uvedl, že v době konání výsledku neměl ani dostatečné prostředky na realizaci vycestování, kdy s ohledem na tuto finanční situaci žalobce lze mít za to, že by patrně na území ČR pobýval i nadále, pakliže by neproběhla pobytová kontrola, což ostatně i sám potvrdil, když sdělil, že neplánoval vycestovat. Tedy jak uvedl správní orgán I. st., důvody vstupu žalobce do schengenského prostoru (ČR) byly humanitární, avšak důvody neochoty vycestovat již výhradně finanční. K tomu lze doplnit, že při výsledku žalobce uvedl, že z Uzbekistánu vycestoval v srpnu 2019 za prací, kterou poté až do začátku válečného konfliktu vykonával na Ukrajině, tedy i prvotním důvodem vycestování žalobce z vlasti byla jeho finanční situace, respektive cesta za prací, nikoli obtíže ve vlasti. Žalobce si byl zároveň plně vědom svého protiprávního jednání, musel tedy být srozuměn i s jeho pravděpodobnými negativními důsledky, kterými je právě žalobci uložené správní vyhoštění, které soud nepovažuje ani v tomto ohledu za jakkoli nepřiměřené vzhledem k situaci žalobce. Popsal-li žalobce svou situaci tak, že se dle něj jednalo o excesivní protiprávní jednání jinak bezúhonného žalobce, prchajícího ze země svého pobytu v důsledku války, pak nelze odlehnout od jeho dalšího chování po vstupu do Polska, respektive ČR, kdy měl žalobce dostatečnou možnost svůj pobyt řešit legální cestou a případně si jej zajistit do budoucna.

30. Správní orgány obou stupňů ani soud v žádném případě nezpochybňují závažnost situace na Ukrajině, a to zejména po vypuknutí válečného konfliktu. Zároveň je zřejmé, že se situace na Ukrajině žalobce nepochybně přímo dotkla tím, že znemožnila jeho další výkon tvrzené pracovní činnosti v Kyjevě, kdy žalobce Ukrajinu z důvodu válečného konfliktu opustil. Tuto skutečnost správní orgány reflektovaly. Co se týče posouzení možnosti návratu žalobce do jeho vlasti, bylo adekvátně vycházeno ze závazného stanoviska ev. č. ZS56032 ze dne 29. 5. 2023 se závěrem, že vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné. Žalobce ke svému vycestování uvedl, že se do Uzbekistánu nechce vrátit z důvodu, že je tam zadlužen, kdy nicméně dodal, že vyjma těchto dluhů tam jiné problémy neměl a žádné nebezpečí mu tam kromě potíží v souvislosti s dluhy nehrozí.
31. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 11.10. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.